

Fascinerende friluftspersoner:

Gino Watkins

(1907-1932)

Gino Watkins var en i friluftssammenhænge fascinerende og utraditionel personlighed, bl.a. pga. hans

- store eventyrlyst
- store respekt for og vilje til at lære af de mennesker og kulturer, som han besøgte
- naturlige lederevner, der gjorde, at han allerede i en ung alder kunne lede ekspeditioner med langt ældre deltagere.

Han er født i 1907, og som 21-årig var han i 1928 på en ekspedition til Svalbard. I 1929 var han på en ekspedition til Labrador.

I 1931 blev han som kun 24-årig udvalgt til at være ekspeditionsleder på en ekspedition, der skulle undersøge klimaforholdene på Østgrønland for Trans Arctic Airroute i et forsøg på at vurdere mulighederne for at starte en flyverute mellem USA og Europa.

Planen var, at ekspeditionen skulle overvintre på Grønlands østkyst i nærheden af Angmagssalik for der at lave de nødvendige vejrobservationer.

Det er værd at bemærke, at Gino Watkins allerede i så ung en alder blev udvalgt som ekspeditionsleder for ekspeditionsdeltagere, der alle var ældre, end han.

Nogle af disse (bl.a. F. Spencer Chapman) havde været med ham på den tidligere ekspedition til Labrador, og de havde oplevet ham som en person, de kunne have tillid til som leder.

På denne første ekspedition til Grønlands østkyst i 1931 besluttede Gino Watkins, at de skulle skaffe så meget som muligt af den nødvendige proviant ved jagt.

Det skulle ske ved at lære sig grønlandernes jagtmetoder og leveformer.

Dette var en ualmindelig ekspeditionsform dengang, og for den sags skyld også i dag, særligt for englændere, der med deres kolonitradition var vant til at være selvforsynende på længerevarende ekspeditioner under uvante forhold.

Det var tydeligvis ud fra en ægte og oprigtig interesse og respekt for østgrønlandernes levevis, at han ønskede at lære af dem.

I løbet af sommeren 1931 fik de lært at sejle grønlandske kajakkker, ligesom de fik lært fangst og teknikker til behandling af skind og mad. De fik bygget sig et vinterbosted, og de fik opbygget et pænt lager af mad til vinteren.

Endelig fik de stiftet en række venskaber med grønlænderne, der lærte dem mange ting. Grønlænderne fik hurtigt respekt for den unge ekspeditionsleder, for hans interesse i deres livsform og for hans vilje og lyst til at lære af dem.

Gino Watkins blev hurtigt den dygtigste kajakroer blandt ekspeditionsdeltagerne. Det var derfor naturligt, at han blev den, der skaffede en stor del af maden ved bl.a. at skyde sæler fra kajakken.

Da vinteren nærmede sig, besluttede ekspeditionsdeltagerne sig til, at de ikke behøvede at sidde i vinterlogiet alle sammen for at få lavet de nødvendige vejrobservationer.

Gino Watkins satte derfor gang i slædebyggeriet, og i løbet af vinteren krydsede han og et par af de øvrige ekspeditionsdeltagere indlandsisen.

Den næste sommer var de tilbage i England.

Her mente Trans Arctic Airroute ikke, at de havde fået tilstrækkeligt med informationer endnu.

De mente ikke, at de kunne tage stilling til fremtiden for en eventuel flyverute på det givne grundlag.

De ønskede derfor endnu en ekspedition, og de valgte atter Gino Watkins som ekspeditionsleder, da alle havde været overordentligt tilfredse med ham.

Imidlertid var det ikke muligt, at stille ligeså mange midler til rådighed denne gang. Der ville groft set kun være råd til, at få et par personer derop, mens det ville være nærmest umuligt at få råd til at forsyne dem med nogen form for fødevarer hjemmefra.

Dette lod Gino Watkins sig imidlertid ikke gå på af.

Tværtimod passede det godt ind i den måde, han ønskede at gennemføre ekspeditionen på.

Han ville således få brug for alle sine færdigheder og erfaringer for at skaffe mad til ekspeditionen deroppe, og han ville få mulighed for at lære endnu mere af grønlænderne.

I sommeren 1932 drog de derfor atter afsted til Østgrønland. Denne gang havde han skåret antallet af deltagere ned, både af økonomiske og af praktiske grunde, da der så skulle skaffes mad til færre. Han forlangte, at alle ekspeditions-deltagere skulle lære at sejle kajak, ligesom alle skulle kunne lave grønlandervendinger mm., og der blev lagt et stort arbejde i dette.

På en fangsttur alene i kajak på Lakefjord sent på sommeren, omkom Gino Watkins. Man fandt hans kajak og hans tøj på en isflage, så man kunne kun gætte sig til, hvad der var hændt.

De øvrige ekspeditionsdeltagere besluttede sig til at gennemføre ekspeditionen, men de var selvfølgelig mærkede af Watkins pludselige død.

Også denne vinter kastede de sig ud i et større projekt, idet de besluttede sig for en længere slædetur til foden af Mont Forel, det højeste bjerg på kysten, som de forsøgte at bestige. F. Spencer Chapman havde allerede en del erfaring med bjergbestigning.

De måtte imidlertid vende om, men det siger en del om deres overskud, at de kunne gennemføre denne lange tur midt om vinteren. De havde altså været i stand til at skaffe sig rigeligt med mad, og de havde kunne holde sig sunde og raske ved at lære af eskimoerne, hvordan man klarer sig i de arktiske egne.

Det er svært at finde oplysninger om denne særegne mand og om disse ekspeditioner, men der findes en del oplysninger i F. Spencer Chapman's bog: „Watkin's last expedition” og i geografisk videnskabelige årbøger.

Fascinerende friluftspersoner

Akademin för Natur- & Friluftsliv
Kärralund, 511 95 Öxabäck
☎ (+45) (0)320-560 60
www.naturakademi.com
post@naturakademi.com

© Akademin för Natur- & Friluftsliv

Fascinerende friluftspersoner

Gino Watkins

P.W.Zapffe

Fascinerende friluftspersoner

En friluftsfolder fra Friluftslivsskolen